

Анна ЮТЧЕНКО – сучасна молода поетка. Народилася 14 березня 1996 року в місті Полтаві. Сьогодні навчається на 3 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Пише верлібри, велику увагу приділяє образній системі творів. Учасниця НМО «Магніт Орис», фотограф та оператор цієї творчої спільноти, фільмує її хроніку. Сценарист проекту «#Встол» та оператор проекту «Люди читають». Лауреат літературних премій імені І. П. Котляревського (Полтава, 2010) та імені М. В. Гоголя (Полтава, 2012, 2013), лауреат конкурсу «Українська мова – мова єднання» (Одеса, 2013). Учасниця IV Всеукраїнського еко-фестивалю «Лель» (2013) та Полтавського обласного літературного конкурсу «Собори душ своїх бережить» (2012, 2013). Фіналістка «Молодої республіки поетів» у рамках «Форуму видавців» (Львів, 2014, 2015) та учасниця I Міжнародного молодіжного літературного форуму (Київ, 2015). Друкувалася у всеукраїнському журналі «Українська культура».

СПОГЛЯДАННЯ

споглядаю тонку тінь осені
що мов ріка тягнеться поміж оголених дерев
поміж холодної слабкої трави
і поміж слідів на потрисканій землі

споглядаю вогке пожовкле листя
що виблискує під світлом ліхтарів
ніби каміння на дні

споглядаю як вогні ніби зернята
ростуть з чорноти
і як розпливається світло колами по воді

споглядаю і свою пришишку тінь на березі

слухаю сухі голоси очерету
слухаю шурхіт піску
слухаю як надщерблене лице ріки
поглинає моє відображення

як тиха й тонка тінь осені
підпливає до моїх ніг

ВІЧНОТРИВАННЯ

(любов)

бо є ніч що впадає в місто
як в око піщина
і темно і дико і сліпнеш

а тіні ростуть і ростуть
між пальцями квітнуть
а скільки тривати
скільки нам ще тривати
як вітер у високих травах
(де не проступитись)
як темінь між густим корінням
(куди не влізти)

бо є ніч що впадає в місто
як стигма
і млосно і тихо і холодне шкіра
а нам ще тривати як кровотечі
тривати як ріки впадати в іншого
більшати
у горлі тривати задовго до слова
за мить до любові
коли тривання в солоному лоні
витворює друге тіло

бо є і ми
що падаємо в ніч як камінь у воду
як гора в ранкові тумани
без бризку

бо є тіла
у які впадаємо задовго до смерті
за мить до світла
і триваємо вічно
хоча не повинні

* * *

бо коли мовчиться так низько
а ступається тихо і високо
чую як за вікном на сади опадає світанок
і спалахують жовтим груші
як ліхтарі в темряві

чую як повільно обростає трава росою
мов земля озерами
(тримати в собі воду
це майже як тримати пам'ять чи тіло)

чую як дерева тонуть у власних тінях
глибоких як ніч густих як смола
чую як тягнеться світло мов мед
від гілля до гілля

сьогодні мені мовчиться так низько
щоб не розбудити тіні яким сниться
що вони дерева
не розбудити каміння якому
сниться що воно гори і обростає не мохом

а морем
врешті не розбудити сади яким сниться
що хтось зранку приходить і запалює
жовтим груші

сьогодні мені ступається так тихо і високо
що чую як дзвінко розбиваються його кроки
і опадає із листя роса
чую як до його ступень липне світло
і я входжу в траву вогку і високу як в тиху воду
щоб знайти сліди
а знаходжу лиш опалі груші і тіні під ними
що холонуть у тиші

* * *

дай нам Боже такого дощу
опісля якого сонце заховане в липах
пахне медом а земля чорним хлібом
опісля якого стовбури міцнішають
а тіла слабшають
опісля якого прожилки на листі
блистять золотом
а лінії на руках глибшають

дай нам Боже такого дощу
опісля якого чуєш як усе росте
усе наповнившись водою збільшується
як ріка що голкою в землю встромлена
виростає у повільно
як роса виростає в глибокі озера
а мох у густі ліси

опісля якого й собі ростеш поволі
усе частіше повертаєшся в сади
де липи опісля дощу пахнуть медом

а вечірні тумани молоком
де забувається все
навіть запах кори і шкіри
навіть запах вогкої землі
який неможливо забути

дай нам Боже такого дощу
з яким починається спокій
і Ти починаєшся
у кожному пагоні
у кожному плоді
у кожному тілі
яке виростає з
води

* * *

– а знаєш я все частіше бачу її
все частіше впізнаю себе
у гостроті її ліктів
у прозорості її шкіри та тонкості долонь
в її безіменності та безслідності зникнення

все частіше бачу
як її коси повільно вростають у воду
як їхньою міцністю і довжиною обіп'яло
поверхню

і якби не та невимовна легкість
і якби не та наповненість світлом
що не занурює в глибину а тримає ззовні
і якби не той що приходить зі сходу
і приносить у руці сонце – розпечене яблуко

тіло б її теж врешті вросло б у водневу
поверхню

– а я знаєш все частіше бачу його
все частіше впізнаю сліди
що лишає уздовж річкового берега
лишає голоси тихі і густі дзвінки і гучні
лишає ті якими мовчав і кричав
лишає свої і чужі
лишає розбиті човни
лишає тумани крізь які не пройшли ми
лишає проміння і відображення

– а знаєш тепер я все рідше бачу
зір з роками слабшає
а втома зміщує сприйняття часу
і якби не та чий коси
розпливлись по поверхні хвилями
і якби не той що приходить зі сходу
щоб попри біль та опіки
тримати вгорі сонце – розпечене яблуко

і якби не ці тумани
і якби не розбиті через них човни

і якби не випадковість
і якби не схожість моя з нею
і не схожість моя з ним

чи залишилось би хоч щось
опісля цього всього?

напевно що ні
напевно що
ні

САМОРУХ (продовження)

бо ти не зупиниш
цей рух і цей вир
і все те що є для тебе сущим
це небо що стає чорним й густим
і сонце що падає у воду як насінина

говориш собі:

хоч йди хоч не йди
дороги з роками поростуть ріками
а волосся не старістю а сіллю біліє блищить
як срібло на світлі

говориш собі:

йти чи не йти
бо ніч заливає пільмою міста
бо не бачу не чую
попереду ці вогні як човни
все пливуть і пливуть перед очима

говориш собі:

дивись вже і місяць росте із води
стає обличчям милого
тягнись ж бо
йди до нього
йди
бо знову тоне

цей вир у ріці вже не зупиниш
як не зупиниш рух любові у тілах

тоді говорю тобі:

йди ж бо
йди

ПРО ЗАБУВАННЯ

*все стає справжнім лише під осінь
все стає очевидним лише під осінь*

Г. Чубай

я йду цієї дорогою
де дерева вщент наповнені осінню

а трави чорнотою та запахом попелу
де земля дихає тріщинами важко й розмірено
ніби покинута на березі риба
з кожним подихом тіло приймає обезводнення

я йду
а навколо все зупиняється
і рух води у стеблах рослин
і ріст коріння під стовбурами
навіть вітер тепер не віщує мені
про втрату пам'яті

я йду
а в мені все зупиняється
все наповнюється осінню
і тиха кора
і легкі крона дерев
і загублене горіхом сонце у травах

я йду
а все в мені затихає
все наповнившись сухістю
легшає та забувається

і лише шурхіт втомленого листя
під ногами
і лише запах попелу в повітрі
про щось нагадує

САМОРІСТ

якби ж ти ходив за мною тихо
я б показала тобі як яблуні порослі туманом
стоять холодні і тихі як тіні під травами
як все гойдають-вигойдують вітри
у колисці із віття сонце – золоте дитя

якби ж ти ходив за мною тихо
я б показала тобі як красиво
навесні поростають озера дощами
а краплини корінням врастають у дно
так міцно вода поєднується з водою
як поєднується в нас тільки пам'ять і час

а потім ніщо
а потім знов саморіст
і паводок збільшує тіло озер

якби я тільки змогла
якби я тільки зуміла
лишати сліди як насіння в землі
щоб не повертаючись рости і рости
у маленьких долонях золотого дитяти
поміж міцного коріння весняних дощів
поміж скошених трав
де тіні липнуть до твоїх підшов
де кожен наш рух міцно востає у крок
як востає в тіло лиш поезія

тоді б ти знайшов
тоді б ти тихо пішов
за мною

* * *

*Мені відповідали: звичайно, осінь незабаром,
але хай мине літо: будеш мати осінь.
А я знов – осінь можна мати і влітку.*
Т. Прохасько, «Спалене літо»

чуєш
цей дощ сьогодні так голосно
б'є об моє підвіконня
і я знаю що десь озеро
в якому риби поснули на дні
обростає туманом ніби лускою
що в рибалки на березі
руки пахнуть скошеними травами
а в тінях під залишеним човном
сховалось літо

я знаю що там за моїм вікном
дощ росте із землі
і пахне сухим листям
що стукаючи гіллям у моє скло
кличе до себе

чуєш
я знаю що так починається осінь
що так колись починалися ми
у дощ
ховаючись під деревом
тулились один до одного
ніби два зёрня в яблуці

і тільки вітер скидаючи з листя росу
погойдував віттям

а ми думали що дощ не скінчився
а ми думали що почали собою
осінь